

Jens Henrik Jensen

Bevroren vlammen

Oxen 3

A.W. Bruna Uitgevers

1

De gedaante zat onbeweeglijk op het rotsplateau en absorbeerde de kracht van de zon als een hongerig, koudbloedig reptiel.

De heide lag er mistroostig bij, met bruine plekken tussen de bergdennen en moskussens. De heerschappij van de winter was nog steeds zichtbaar in de vorm van grauwe sneeuwplekken in diepe schaduwen en spleten.

Het enige wat binnen het gezichtsveld bewoog was een kraai die op een laagte stond en in iets pikte wat op het kadaver van een haas leek.

Alles was kaal in deze derde maand van het jaar.

De man die in kleermakerszit op het rotsplateau zat leek versteend. Hij had een rechte rug en blote voeten, terwijl zijn handen op zijn dijbenen rustten.

Het felle maartse schijnsel verlichtte een flink aantal littekens op het ontblote bovenlichaam. Sommige waren oud en verbleekt, andere waren vers. De donkerpaarse lijnen met honderden hechtingen golfdend over het bleke, pezige lichaam.

Het lange haar van de man was bij elkaar gebonden in een staartje in zijn nek, en zijn hals, kin en wangen waren bedekt met een woeste baard. Hij leek op een schipbreukeling in een archipel van rotsblokken, heide en naaldboombegroeiing.

Hij had zijn ogen gesloten en had zijn gezicht naar de zon gedraaid. Het was in strategisch opzicht een goede plek om te zitten, deze opgewarmde luchtbel tussen twee grote rotsblokken waar de zeewind hem niet kon bereiken.

Hij had zich al een halfuur niet verroerd. Geen hand verplaatst, geen vinger bewogen, zijn wenkbrauwen niet opgetrokken en zijn neus niet gerimpeld tijdens de geconcentreerde energie-uitwisseling tussen de levenskrachtige sterren op een afstand van 149.600.000 kilometer en het onbetekenende organisme op de rots.

Links van de man stond een paar oude rubberlaarzen met sokken die

in de schachten waren gepropt. Rechts lagen een shirt, een houthakkershemd en een gebreide trui. Boven op de stapel lag een dolk, die in de zon glansde. Er zaten roestplekken op het lemmet en de schaft had betere tijden gekend. Die was gerepareerd en omwikkeld met touw.

Toen de man zich eindelijk bewoog gebeurde dat oneindig langzaam, alsof de zon nog niet klaar was met het afgeven van kracht aan zijn spieren.

Hij strekte zijn armen voor zich en hief ze vervolgens loodrecht naar boven, haalde vier keer diep adem en liet de lucht heel langzaam ontsnappen, waarna hij zijn armen in slow motion langs zijn lichaam liet zakken en terugkeerde naar de uitgangspositie.

Hij bevond zich midden in de zesde herhaling en had zijn armen omhooggestrekt toen hij ze plotseling liet zakken en zijn hoofd waakzaam omdraaide. Hij had een geluid gehoord. Een ongewoon geluid. Stemmen. Het kwam kennelijk van het grindpad dat parallel liep aan het kleine rotsmassief waarop hij in de zon zat.

De man verspilde geen tijd met het aantrekken van zijn kleren. Hij klemde de schaft van de dolk resoluut tussen zijn tanden, zodat hij beide handen vrij had om steun te zoeken, en gleed met de zekere bewegingen van een dier geluidloos langs de rots naar beneden, waarna hij naar een enorme vrijstaande steen aan de kant van de weg liep.

Hij ging op zijn hurken in de heide zitten en keek voorzichtig naar het pad. De stemmen werden duidelijker en vlak daarna verschenen er twee mannen. Ze liepen in een rustig tempo terwijl ze met elkaar praatten. Hij duwde zijn lichaam tegen de steen terwijl hij razendsnel alle details in zich opnam.

De mannen waren beiden een jaar of zeventig, maar met dat feit stelde hij zich niet tevreden. Vijanden kwamen in alle leeftijden voor.

Ze droegen wandelschoenen en een van hen had een rugzak om. Ze zagen er netjes en vriendelijk uit in hun grijze en jagergroene kleding die voor het buitenleven was bedoeld. Ze droegen beiden een loszittend jack en een vest met een fleecetrui eronder. Hij zocht naar een bult of uitstulping die erop kon wijzen dat de mannen gewapend waren en observeerde hun blikken zodat hij wist waar ze hun aandacht op richtten.

Het gebeurde uiterst zelden dat er vreemden kwamen in dit afgelegen deel van de wereld dat sinds een tijdje van hem was. Alleen het jaargetijde maakte hem wantrouwig. Het midden van maart was geen

periode voor wandelaars, maar er was niets aan de twee oudere mannen waardoor hij echt gealarmeerd was.

Op het moment dat ze de grote steen passeerden, hoorde hij ze bespreken waar je je pensioengeld het best kon beleggen.

Hun gesprek stelde hem nog meer gerust. Hij bleef in zijn schuilplaats tot de mannen uit het zicht waren.

Het kleine, witte houten huis met het ijzeren golfplatendak glansde in de zon. Het stond op een verhoging op het terrein. Aan de voorkant bevond zich de kleine inham met de boot, aan de achterkant waren alleen rotsen. Op dit moment leek het bijna alsof het huis pasgewassen was en te drogen hing aan de blauwe hemel.

Het was de dag van het nieuwe jaar in het nieuwe leven van de man waarop de zon de meeste kracht had. Een fantastische dag.

Hij had voor de tweede dag met een ontbloot bovenlichaam op zijn rotsplateau gezeten en van de zon genoten terwijl hij zich ver in zichzelf terugtrok, maar vandaag was zonder weerga de mooiste van de twee. Het voorjaar zou al snel losbarsten.

Hij sloeg af van de grindweg en volgde het kleine pad naar het huis. Toen hij op weg naar de tuin de hoek omsloeg, zag hij haar zitten voordat zij hem zag. Ze zat op haar vertrouwde plek met haar rug naar de houtschuur en de ezel een beetje schuin voor haar, zodat het licht er op de juiste manier op viel. Haar grijze haar was opgebonden en zat onder de strooien hoed met brede rand.

Ze schilderde bloemen – al weer. Hij had haar nog nooit iets anders dan bloemen zien schilderen. Nu kreeg ze hem in het oog. Ze zwaaide met het penseel en riep in het Engels: ‘Hello, Dragos! Heb je weer een wandeling gemaakt? Altijd in beweging, nietwaar? Je hebt een rusteloze ziel.’

‘Rozen?’ vroeg hij.

De vrouw glimlachte en schudde haar hoofd. ‘Tulpen, heel veel tulpen...’

2

De stem die door de garage schalde leek eerder een constatering te doen dan een vraag te stellen: ‘Lars Thøger Fritsen?’

De postbode was blijkbaar binnengekomen terwijl hij met de hoekslijpmachine aan het werk was onder de auto die op een werklift stond. De stem van de man had zo’n militaristische toon dat hij instinctief een stap naar voren wilde doen, zijn hielen tegen elkaar slaan om zich te melden voor zijn dienst. Hij hield het echter op een wantrouwende blik van achter het voorwiel van de Toyota.

‘Dat ben ik,’ zei hij.

‘Ik heb een aangetekende brief,’ bulderde de postbode van middelbare leeftijd. ‘Ik heb een handtekening nodig.’

Hij legde de hoekslijpmachine weg en kwam onder de oude stationcar vandaan.

‘Een aangetekende brief?’

‘Klopt,’ zei de postbode terwijl hij hem een grote luchtkussenenvelop gaf. ‘U mag hier uw handtekening zetten.’

Hij zette een krul op het elektronische schrijfblok.

‘Bedankt,’ zei de postbode, waarna hij hem in één adem beval om een fijne dag te hebben voordat hij de garage uit marcheerde.

Hij bleef staan en keek verbaasd naar de envelop. Hij verwachtte niets, en al helemaal niets wat aangetekend was.

L.T. FRITSENS AUTOGARAGE, AMAGERBROGADE 108, 2300 KBH. T.A.V. LARS THØGER FRITSEN. Hij draaide de envelop om. De afzender had een stempel gebruikt. De brief was gestuurd door advocatenkantoor Sjørlev, Blaufeldt & Juul in Kopenhagen. Het zei hem helemaal niets.

Hij probeerde het gewicht in te schatten en duwde zijn duim op een paar plekken in de envelop. Die was zwaar en bevatte een langwerpige doos van het een of andere harde materiaal.

‘Lukt het?’ vroeg hij aan zijn leerling, die worstelde met de kapotte koplamp van een afgetrapte BMW in een opgepimpte kebabversie. Zwart

natuurlijk. Hoewel de auto nu meer op een durumuitgave leek omdat de voorkant flink naar binnen gevouwen was nadat de auto keihard tegen een hek was gebotst. Met de verzekeringsmaatschappij was afgesproken dat alle beschadigde onderdelen vervangen zouden worden.

De leerling knikte. Hij aarzelde heel even maar besloot daarna naar zijn kantoor te gaan om de mysterieuze envelop te openen.

Hij schoof een stapel papieren naar de rand van het bureau om plaats te maken voor de envelop, scheurde hem met zijn duim open en keek erin. Hij bevatte een zwarte doos en een brief. Hij veegde zijn handen aan zijn broekspijpen af voordat hij alles uit de envelop haalde. De doos was langwerpige en van hard, stootvast plastic. Hij haalde zijn leesbril uit zijn borstzak.

Geachte heer Fritsen. Advocatenkantoor Sjørlev, Blaufeldt & Juel beheert de nalatenschap van Gudrun Oxen, verzorgingstehuis Solbakken, Ringsted. Tijdens de inventarisatie hebben we de bijgevoegde doos aangetroffen. De doos was voorzien van schriftelijke instructies van de zoon van de overledene, Niels Oxen. Hierin verzoekt hij – indien het onmogelijk is om hem te informeren omtrent het overlijden van zijn moeder – om deze doos naar u te sturen.

Wat was hier in vredesnaam de bedoeling van? Hij las de eerste alinea nog een keer voordat hij verderging.

We zijn overigens bekend met de onopgehelderde situatie van de rechtmatige eigenaar van deze doos, Niels Oxen. Vanwege de onzekerheid met betrekking tot de omstandigheden van zijn hoogstwaarschijnlijke dood, kunnen zijn familieleden pas over vijf jaar naar de rechtbank om een verklaring van vermoedelijk overlijden te krijgen. We hebben de dochter van de overledene, Susanne Oxen Viig, dit probleem voorgelegd. Zij verklaart dat ze ermee instemt dat gehoor wordt gegeven aan de instructies van haar broer en dat u derhalve de rechtmatige eigenaar van de doos bent (zie de bijgevoegde kopie van de toestemming die is verleend, alsmede een specificatie van de inhoud van de doos). We staan onszelf toe om deze zaak hierna als afgesloten te beschouwen.

Oxen? Gudrun Oxen, Susanne Oxen en... Niels.

Hij opende de doos voorzichtig. De binnenkant was bekleed met rood velours en bevatte de medailles van Niels Oxen. Zijn leven in kaart gebracht door middel van vier medailles.

De eerste was de Defensiemedaille voor Dapperheid. De reden daarvoor herinnerde hij zich niet. De tweede was eenzelfde medaille, maar

dan met zilveren eikenbladeren. De reden daarvoor herinnerde hij zich nog als de beste. Niels Oxen had hem gekregen omdat hij zonder te aarzelen bij Kostajnica in de rivier de Una was gesprongen om een dienstmakker van de Bravo-compagnie te redden die was geraakt door een Servische sluipschutter.

Die dienstmakker was hij zelf, L.T. Fritsen.

Soms jeukte het litteken op zijn borstkas, en soms voelde hij weer dat het koude, zwarte water zich rond hem sloot en hij wist dat dit het einde was. Dan werd hij doornat van het zweet wakker nadat een paar sterke armen hem naar het leven hadden teruggetrokken.

De derde medaille was de Defensiemedaille voor Dapperheid met gouden eikenbladeren. Als hij het zich goed herinnerde had Niels Oxen die gekregen in verband met de missie die Task Group Ferret heette, de naam die het Deense Korps Commandotroepen had gekregen tijdens de door Amerika geleide Operation Enduring Freedom in Afghanistan. Niels Oxen was een in het nauw gedreven helikopterbemanning te hulp gekomen tijdens een hevig vuurgevecht.

Hij verwijderde de speld die de vierde en laatste medaille op zijn plek hield en legde hem eerbiedig op zijn gestrekte hand.

Dit was de allerhoogste, die alleen in heel bijzondere gevallen werd toegekend. Niels Oxen was de enige die het Kruis voor Dapperheid ooit in ontvangst had genomen. Dat was in 2009 geweest, toen het Korps Commandotroepen een eenheid had gestationeerd in de provincie Helmand in Afghanistan. Niels Oxen was achter de vijand gesloten en had in zijn eentje acht talibanstrijders verslagen en daarmee zijn collega's gered, die in een hinderlaag terecht waren gekomen nadat ze op een bermbom waren gereden.

Hij legde het mooie, zwarte kruis voorzichtig terug en bevestigde het aan het rode velours. De vierde medaille begon voor zijn ogen uiteen te vloeien.

Nee, niet nu, niet op een gewone ochtend op het werk. Niet nu hij moest... Hij veegde geïrriteerd een traan weg met zijn hand, die vol olievlekken zat.

De Toyota op de lift wachtte op hem. Die moest verdomme morgenochtend klaar zijn.

Ineens overspoelde het verdriet hem met een enorme kracht. Hij kon het niet tegenhouden. De tranen stroomden over zijn gezicht en hals en druipen op het bureau.

‘Baas, ik moet...’ Zijn leerling kwam binnenstormen maar bleef abrupt staan. ‘O, is alles in orde?’

Hij keek op en knikte. ‘Ja, niets aan de hand...’

‘Oké, het komt later wel.’ De jongen liep weg en deed de deur resoluut achter zich dicht.

Hij zette de doos op het bureau. De medailles glansden in het zonlicht dat door het raam scheen. Het was voornamelijk de onzekerheid die aan hem knaagde. Zou Oxens lichaam ooit gevonden worden zodat hij begraven kon worden? Hadden de krabben en de palingen hem aangevreten? Bestond er grafrust voor degenen die op de bodem van de zee lagen? Of had de schroef van een schip hem geraakt en het vlees van zijn botten gescheurd? En als hij op een dag aanspoelde bij een vreemde kust, wie zou er dan voor hem zorgen, hem koesteren, om hem rouwen en ervoor zorgen dat hij het respect kreeg dat hij meer dan wie dan ook verdiende?

Hij bleef roerloos op zijn bureaustoel zitten terwijl hij alles de revue nog een keer liet passeren.

De dag dat Oxen hem uit de Una had gehaald. Het verblijf in het ziekenhuis. De vriendschap die tot een sterke band was uitgegroeid. De jaren dat Oxen van tijd tot tijd naar de garage kwam om even te praten, om de druk van de ketel te halen. En daarna de neerwaartse spiraal die was geëindigd in een kelder in de wijk Noordwest, waar de duisternis zich rond zijn oude soldatenkameraad had gesloten.

Hij had geprobeerd hem te steunen, had zijn welgemeende raad gegeven, maar Niels Oxen was iemand die zijn eigen gang ging en zelf besliste. Dat was zowel een kracht als een zwakte.

Hoewel ze elkaar langzamerhand steeds minder zagen, had hij af en toe dingen voor Oxen ‘geregeld’. Hij was goed in dingen regelen, en anders kende hij wel iemand die daar goed in was.

Nu was het echter voorbij en lagen de medailles op zijn bureau. Precies zoals de vrouw van de Politie Inlichtingendienst hem ooit had verteld. Margrethe Franck. Ze had de doos en een brief met instructies in een la bij Oxens oude, demente moeder in het verzorgingstehuis in Ringsted gevonden.

Hoe had het zo kunnen eindigen? Hij had de afgelopen tien jaar alleen brokstukken meegekregen, maar hij kende het begin. En het eind.

Dat had hij, net als de rest van Denemarken, in de media gelezen: de oorlogsveteraan die werd verdacht van de moord op een oude man bij

een viskwekerij had in een klein Noord-Jutlands havenstadje een boot gestolen. Hij was 's nachts naar de Zweedse kust gevaren, maar vlak bij zijn bestemming had er blijkbaar een explosie aan boord plaatsgevonden. Zweedse getuigen hadden een lichtschijnsel op zee gezien. Er waren alleen wrakstukken van de Deense boot overgebleven en van Niels Oxen was geen spoor gevonden.

Hij had alleen nog een brandend gevoel in zijn ogen toen hij het telefoonnummer van zijn vrouw intoetste. Ze nam gelukkig meteen op.

‘Met mij. Ik heb al zijn medailles met de post gekregen. Het Kruis voor Dapperheid ook. Ik ben een beetje van de kaart, schat...’

Hij vertelde haar over Oxens medailles en hoe hij daarop had gereageerd, precies zoals hij haar altijd alles vertelde. Ze was de spil in zijn leven. Ze kende haar soldaat, luisterde naar hem en gaf advies. Hij voelde zich iets beter en hing op. Ze zouden alles tijdens het avondeten nog een keer bespreken.

Het was allemaal bullshit...

De Niels Oxen die hij kende zou nooit een oude, weerloze man vermoorden. Hij zou nooit iemand vermoorden die geen regelrechte vijand was. Het was zo verdomd triest. Eén grote dubieuze zaak waar kleine mensen zoals hij machteloos tegenover stonden. Nu geloofde iedereen het verhaal over de teloorgang van de oorlogsheld. Dat zat hem dwars.

De opgestuurde nagedachtenis lag op het rode velours in de doos op het bureau.

Hij stond langzaam op. Er stond een Toyota in de garage die morgen gerepareerd moest zijn.

3

De kantoortuin van het bedrijf, een importfirma van landbouwmachines, lag er verlaten bij, alsof het braakland was. Dit was haar tweede week bij B+B Schoonmaakbedrijf en het adres in Ballerup was haar eerste klus.

Het was 21.00 uur, het tijdstip waarop ze aan haar strafexercitie begon. Ze had de schoonmaakmiddelen op haar kar aangevuld en reed ermee door de lange gang.

Ze hoorde een deur achter zich dichtslaan. Dat was haar baas, die in de tegenovergestelde richting liep om een andere ruimte schoon te maken. Hij was zonder te aarzelen bijgesprongen toen haar collega, een meisje uit Litouwen, vanavond niet was komen opdagen.

Tot nu toe had ze uitsluitend samengewerkt met Polen, Litouwers en Letten. Een paar minuten geleden had haar baas verteld dat ze het enige Deense personeelslid in zijn bedrijf was.

‘Welkom in sub-Denemarken. Er is nooit iemand die op mijn advertenties reageert, in elk geval geen Denen. De meesten krijgen veel liever een uitkering dan met hun reet van de bank te komen om schoon te maken. Wie zijn volgens jou degenen die afwassen en bedden in hotels opmaken? Geen Denen in elk geval. Dus kom niet bij me aan met praatjes over werkloosheid.’

Ze had alleen geknikt omdat ze geen zin had in een discussie. Haar baas was een dertiger met opgepompte spieren die hij met behulp van anabole steroïden had gekweekt. Hij was gekleed in een ultrastrak zwart T-shirt met een goudkleurige print, een wijde cargobroek in camouflagekleuren en witte tennisschoenen.

Ze had nu in totaal vijftientig tot dertig minuten met hem doorgebracht, verdeeld over twee ontmoetingen. De eerste keer, toen ze bij hem had gesolliciteerd, en nu, terwijl ze zich klaarmaakten om aan het werk te gaan. Het was haar duidelijk dat de man niet in staat was om veel meer te onthouden dan de medeklinker en klinker die hij bij zijn

geboorte bij wijze van voornaam had gekregen. Er was maar één plek waar Bo Bremer niets had ontwikkeld en dat was tussen zijn oren.

Het schoonmaakwerk was fysiek zwaar en het tijdschema dat die idioot had opgesteld was meedogenloos strak en bedoeld voor buitenlanders op jacht naar een beter leven.

De dijbeenstomp, die anders perfect in haar prothese zat, was gevoelig en ze kon aan haar rug merken dat ze veel te veel compenseerde. De baan was een noodoplossing terwijl ze iets beters zocht. Op dit moment zat er niets anders op. Ze had haar appartement in Østerbro, dat ze tijdens de huizenbubbel voor veel geld had gekocht, te koop gezet. Het was een volgende stap in haar pogingen om het hoofd boven water te houden.

Ze deed haar oordopjes in en zette het volume harder. Met *Load* van Metallica ging het werk haar iets gemakkelijker af.

Ze hoefde nog maar één groot bureau schoon te maken en daarna ging ze stofzuigen. Ze maakte het computerscherm met een doekje schoon terwijl ze zich helemaal naar voren boog om overal bij te kunnen.

Plotseling grepen twee sterke armen haar van achteren beet en hielden haar vast als in een bankschroef.

‘Wat zeg je ervan, schatje? Hier op het bureau. Vijftienhonderd kronen contant...’

Het was haar baas. Hij kreunde in haar oor.

‘Klootzak, laat me los!’

Hij liet haar even begaan maar greep daarna naar haar borsten.

‘Ik heb heel veel zin om een gehandicapte te neuken. En aan je borsten mankeert in elk geval niets. Oké, laten we tweeduizend zeggen, inhalige bitch.’

‘Klootzak, laat me los!’

‘Je bent een wilde, nietwaar? Dat bevalt me wel...’

Ze gaf hem een kopstoot met haar achterhoofd. Niet hard genoeg om ervoor te zorgen dat hij haar losliet, maar voldoende om hem af te leiden. Ze duwde de knie van haar gezonde been tegen de tafelrand en zette af. Hij deed een stap naar achteren, wat net genoeg was om haar voet tegen de zijkant van het bureau te plaatsen. Deze keer zette ze met zoveel kracht af dat ze allebei naar achteren vlogen en op de grond vielen.

Ze stond snel weer op haar benen. Nu had hij een brede grijns op zijn gezicht.

‘Oké, dan doen we het op de harde manier, ik vind het prima,’ kreunde hij terwijl hij naar haar toe liep.

Als dit vroeger was gebeurd, dan had ze haar dienstpistool getrokken en had ze een kogel door zijn lichaam gejaagd op een plek die geen kwaad kon. De oude tijd was echter verdwenen. Ze liep langzaam achteruit naar de muur tot ze voldoende afstand had gecreëerd. Ze was niet van plan om met hem te vechten. Hij was veel te sterk. Ze zou bij de eerste poging het onderspit delven.

Een van de zelfverdedigings- en vechttechnieken die ze had geleerd was hoe ze een aanval in haar voordeel kon benutten, waardoor een ongelijke krachtsverhouding opgeheven kon worden.

Op het moment dat hij naar haar toe stormde, smeed ze de natte vaatdoek in zijn gezicht, wat hem nog woedender maakte. Toen hij naar haar uithaalde, pakte ze zijn pols vast en trok ze hem verder naar voren terwijl ze tegelijkertijd opzijstapte, zich omdraaide en zijn haar met haar linkerhand stevig vastpakte.

Hij liep letterlijk met zijn hoofd tegen de muur en zij hielp hem door zijn hoofd keihard tegen het ruwe beton te rammen. Toen zijn knieën het begaven, trok ze zijn hoofd naar achteren en sloeg het opnieuw tegen de muur, waarna hij op de vloer tuimelde.

‘Denk je dat je je nu netjes kunt gedragen, klootzak?’

De eigenaar van het schoonmaakbedrijf rolde kreunend op zijn rug. Het bloed stroomde uit zijn gescheurde wenkbrauw en neus, die waarschijnlijk gebroken was.

Ze schopte hem keihard in zijn kruis, waardoor hij het uitbrulde van de pijn en over de vloer kronkelde.

‘Je krijgt geen rooie cent van me, klotewijf! Ik vermoord je!’

Hij kreunde terwijl hij op verbazingwekkende wijze voldoende kracht had verzameld om overeind te komen en naar haar toe te strompelen voor een nieuwe uitzinnige aanval. Ze greep het eerste wat binnen haar bereik was, een werklamp met een massieve voet, en zwaaide die tegen zijn kin.

Hij stortte als een blok op de vloer. Deze keer zou hij voorlopig niet in staat zijn om overeind te komen. Ze rolde hem op zijn buik en trok een opvallend dikke portefeuille uit zijn achterzak. Zijn gezicht was een bloederige massa. Precies wat hij verdiende. Hij opende zijn ogen langzaam terwijl ze een flinke stapel bankbiljetten van duizend kronen uit zijn portefeuille haalde. Dat had ze wel gedacht. Hij was het type

om met contant geld rond te lopen. Ze telde de bankbiljetten. Het waren er zeventien. Misschien om zijn werknemers zwart te betalen?

‘Luister, klootzak. Ik pak de eerste tien voor het loon dat je me verschuldigd bent. Dan pak ik er twee voor ongewenste intimiteiten, drie voor je gewelddadige aanval en de rest bij wijze van toeslag omdat ik met zo’n oerstomme klootzak als jij heb moeten samenwerken. En als ik je ooit nog eens zie, geef ik je aan bij de politie. Heb je dat begrepen?’

Ze stak het geld in haar zak en liet de lege portefeuille op de vloer vallen. Daarna draaide ze zich om en liep de kantoortuin uit.

De regen kwam zo hevig met bakken uit de hemel toen ze vanaf Ballerup naar huis reed, dat het verkeer bijna stilstond. Haar hersenen draaiden in hetzelfde tempo als de ruitenwissers.

Ze moest morgen op zoek naar een nieuwe baan. Of twee banen trouwens. Ze zou niet meer gaan schoonmaken. Ze had zichzelf overschat. Misschien kon ze in een avondwinkel, een cafetaria of een supermarkt gaan werken? Of als taxichauffeur? Of een combinatie van die twee?

Nog voor Herlev begon de Alto kuren te vertonen. De kleine Suzuki, die al veertien jaar oud was, symboliseerde de neerwaartse spiraal waarin ze zich bevond. Ze had haar geliefde Mini Cooper verkocht toen het haar duidelijk was geworden dat ze er niet op hoefde te rekenen een goede baan te vinden.

Nadat de Alto een kilometer met een stotterende motor door de Herlev Hovedgade had gereden, gaf de auto het op. Ze kon nog net naar de kant van de weg sturen voordat de motor afsloeg. Het kwam waarschijnlijk door de hevige regen, misschien zat er vocht in de ontsteking?

Het regende onverminderd hard. Ze sloeg woedend met haar handpalmen op het stuur. Ze kon Falck niet bellen omdat ze haar had wegbezuinigd. Alles was wegbezuinigd.

De schaduwmannen van Danehof hadden haar binnen de kortste keren kapotgemaakt. Precies zoals ze hadden aangekondigd dat ze zouden doen, nadat ze samen met Niels Oxen, het hoofd van de PET Axel Mossman en zijn neef had geprobeerd om door te dringen tot de kern van het geheime machtsnetwerk om dat op te rollen. Ze hadden haar comfortabele leventje geruïneerd. Zo was het. Haar leven was volkomen geruïneerd. Dat was de prijs die ze ervoor moest betalen.

4

De drie zwarte capes waren keurig opgevouwen en hingen over de rugleuningen van de stoelen. Met een handbeweging nodigde de oudere man zijn twee gasten uit om hun plaatsen in de kleine kamer met het gewelfde, witgepleisterde plafond in te nemen.

Er zat een generatie tussen de drie aanwezigen. De gastheer met zijn goudomrande bril, hoge slapen en grijzende haar leek de zeventig te naderen. Hij streek een lucifer aan om de kaarsen in de zevenarmige kandelaar aan te steken.

Zijn gasten, een vrouw en een man, leken van dezelfde leeftijd, vermoedelijk waren ze midden veertig. De vrouw ging achter de stoel staan die op het noorden was geplaatst, mits je de ronde tafel als een kompasroos beschouwde. De man ging tegenover haar staan, op het zuiden.

De oudere man nam zijn vaste positie op het oosten in en legde zijn bril en een stapel papieren op tafel. Net als zijn twee gasten trok hij zijn cape aan, maakte hem aan de voorkant met een gouden gesp vast en wachtte tot iedereen klaar was. Daarna begon hij met het Onzevader.

Hij hield zijn horloge discreet in de gaten. De traditie schreef voor dat ze een minuut stilte in acht namen om degenen die sinds de laatste vergadering waren weggevallen te eren. Zelf had hij de stilte altijd weldadig gevonden. Die verhoogde de concentratie voor het werk dat hun te wachten stond als de zestigste seconde was verstreken en de overgang van de ene naar de andere wereld was voltooid.

Aan zijn rechterhand stond de leider van Danehof Noord, Karin 'Kajsa' Corfitzen, dochter van de overleden ambassadeur en kasteelheer van Nørlund Slot in Himmerland, die een Zweedse moeder had, wat de reden voor haar bijnaam was.

Karin Corfitzen was een elegante, mooie, moderne vrouw van vierenvertig jaar. Ze had een studie internationale economie gevolgd en

had haar hele volwassen leven in Londen gewoond. Na het overlijden van haar vader had ze gebroken met het eeuwenlange driemanschap van Danehof en daar had hij absoluut geen probleem mee. Niets was statisch in deze wereld. Ach... Als hij eenderde deel van zijn leven jonger was geweest, dan had hij deze vrouw ongetwijfeld het hof gemaakt.

Links van hem stond Villum Grund-Löwenberg, die altijd keurig geknipt was en zo zorgvuldig geschoren dat de getrimde baard een mescherpe omlijsting van zijn zongebruinde gezicht vormde. Zijn aftershave bevatte de subtiele geur van sandelhout. Altijd hetzelfde merk, had hij ooit tijdens een ontspannen moment verteld, en gekocht bij Taylor of Old Bond Street in Londen. Zijn discrete kostuums straalden dezelfde zorgvuldigheid uit. Ze waren allemaal afkomstig van dezelfde kleermaker in Savile Row.

De lange, slanke man, die Gram Slot van zijn ouders had overgenomen maar in Kopenhagen en Zürich woonde, pronkte niet met zijn vermogen. Hij had eveneens jarenlang in Engeland gewoond, waar hij een lange studie datalogie had gevolgd. Inmiddels was hij zesenviertig jaar en mede-eigenaar en medeoprichter van de firma Castle & Unicorn Corp, waar werd gewerkt aan technologische platforms en software voor de financiële wereld. Het bedrijf was beursgenoteerd in Zwitserland en enorm succesvol.

Villum Grund-Löwenberg was een icoon in de jongste geschiedenis van het Deense bedrijfsleven. Hij was een visionaire miljardair met een indrukwekkend Deens en internationaal netwerk. Tegelijkertijd was hij verlegen. Hij was iemand met wie iedereen dolgraag bevriend wilde zijn, maar daar slaagden maar heel weinig mensen in.

Hij stond tussen deze twee succesvolle jonge personen in, die op het moment dat ze over de drempel stapten werden gereduceerd tot een windstreek: Noord, Zuid en Oost – de leiders van de respectievelijke Ringen.

De afwezigheid van een vertegenwoordiger van West was te verklaren door de ontstaansgeschiedenis van het parlement in het middeleeuwse Nyborg, het machtscentrum en de residentiestad. Destijds was Jutland het belangrijkste deel van het land, met een noordelijk en een zuidelijk deel, terwijl het oostelijk deel werd gevormd door de eilanden. Dat was in de tijd waarin Kopenhagen nog geen rol speelde. Het westelijk deel bestond echter niet. Daarom had Danehof maar drie segmenten. Hij knikte naar zijn gasten, trok de stoel met hoge rugleuning

en de vele mooie houtsnijwerkdecoraties naar achteren, ging zitten en zette zijn bril op.

‘De vergadering is geopend. Dit is Danehof, de tweede bijeenkomst van het jaar,’ begon hij.

In zijn hoedanigheid als leider van Oost had hij de vergaderingen talloze keren voorgezeten, zoals de traditie dat voorschreef. Dit najaar zou hij negenenzestig worden. Zijn pensioen naderde, zowel voor wat betreft zijn werk als deze verheven taak. Daarom was hij lang geleden al begonnen met het zoeken naar de juiste opvolger, een proces dat jaren kon duren.

Hij moest zijn leeftijd accepteren en beseffen dat die langzamerhand beperkingen met zich meebracht. Sommigen van zijn voorgangers hadden verzuimd om de opvolgingskwestie op tijd aan te pakken.

‘Wil iemand het woord aan het begin van deze vergadering?’

Noord en Zuid gaven met een licht hoofdschudden te kennen dat ze daar geen behoefte aan hadden.

Hij ging verder: ‘Ik wil bij wijze van inleiding graag een korte actuele briefing geven. Punt 1) De nieuwe bevelhebber van Denemarken is inmiddels gekozen, ook al zal de officiële benoeming nog even op zich laten wachten. Het wordt Yssing. Dat is een geluk voor ons. We hebben destijds de goede beslissing genomen toen we ervoor kozen er alles aan te doen om Yssing op die positie te krijgen. De laatste keer dat Danehof deze belangrijke positie in handen had is negenendertig jaar geleden. Dit is dus absoluut een belangrijke gebeurtenis voor ons.’

Zijn twee collega's keken tevreden. Hij ging verder zonder op zijn papieren te kijken: ‘Punt 2) Bij wijze van natuurlijk vervolg op het eerste punt wil ik medelen dat ik alle activiteiten die in verband staan met voormalig commando Niels Oxen heb stopgezet. Het is inmiddels meer dan een halfjaar geleden dat hij in leven is gezien, onder omstandigheden waarvan ik een gedetailleerd rapport heb gekregen, en ik heb ervoor gekozen om onze actieve zoekactie stop te zetten. Gedurende de eerste periode hebben we zowel kleine plaatselijke verpleegcentra als grote ziekenhuizen binnen een relevante radius aan een minutieus onderzoek onderworpen. Bovendien hebben we alle essentiële politie-informatie bestudeerd. Daarna hebben we ons geconcentreerd op het bewaken en controleren van alle meldingen met betrekking tot aangespoelde lijken in het Kattegat, de Oostzee en delen van de Noordzee. Daar zijn veel kosten aan verbonden geweest. Daarom heb ik ervoor

gekozen om het onderzoek te beëindigen. Er is nauwelijks twijfel aan dat Oxen dood is. We moeten er alleen genoeg mee nemen dat het definitieve bewijs, zijn lijk, vermoedelijk nooit gevonden zal worden. Net zoals dat voor zoveel anderen geldt die in de zee verdwijnen.’

Zuid stak zijn hand op. Hij zweeg en knikte.

‘Hoe heeft dat bewaken en controleren plaatsgevonden?’ vroeg zijn collega.

‘Primair door het betalen van contacten binnen de politiekorpsen in de landen die aan de Oostzee grenzen, maar er zijn ook betalingen in Zweden en Noorwegen gedaan. We hebben zo gehandeld om geïnformeerd te blijven maar ook om informatie te krijgen over de identiteit van elk lijk dat gevonden is. Is dat voldoende uitleg?’

Zuid knikte en hij ging verder: ‘En als laatste punt 3) Sinds de vorige bijeenkomst zijn er vier namen van onze lijst met passieve leden afgevoerd omdat ze zijn overleden. Eén in Noord, één in Zuid en twee in Oost. In maar één geval blijft er een weduwe achter. Bij de drie anderen eindigen onze verplichtingen dus.’

‘We besparen enorme bedragen zonder die betalingen,’ onderbrak Noord hem, waarna ze haar handen onmiddellijk verontschuldiging opstak. De spontane opmerking was een inbreuk op de etiquette.

‘Het onderhoud van de gepensioneerden en hun partners is een historisch voorschrift,’ antwoordde hij. ‘Ik ben klaar met mijn briefing. Kunnen we verdergaan?’

Noord en Zuid knikten. Hij pakte twee mappen van de stapel papieren en hield ze omhoog.

‘Deze twee rapporten vormen het eerste punt op de agenda. Ik heb ze zes dagen geleden via een speciale koerier ontvangen.’

Hij keek over zijn brilmontuur, eerst naar links en daarna naar rechts. Noord en Zuid knikten allebei bevestigend.

Het was een zaak van Oost, dus was hij degene die de rapporten had laten opstellen. Ze waren bijzonder gedetailleerd en bevatten informatie die gedurende twee weken over twee personen was verzameld, onder meer door het afluisteren van de woningen. Het had heel veel geld gekost.

‘Ik zal de achtergrond in het kort schetsen: eind augustus begint de grootste rechtszaak over kartelvorming binnen de bouwsector die ooit in Denemarken heeft plaatsgevonden. Kresten Hildmand, die zoals jullie weten in de Tweede Ring Oost zit, wordt hiervan beschuldigd. Hild-

mand wordt door de officier van justitie voor Bijzondere Economische en Internationale Criminaliteit als de centrale figuur beschouwd. Sigurd Back van de Derde Ring Noord is ook bij de omvangrijke zaak betrokken. Ik ben ervan overtuigd dat Hildmand, zowel dankzij Danehof als zijn deelname aan een aantal activiteiten van denktank Consilium, zijn eigen netwerk heeft kunnen opzetten om belangrijke delen van de bouwsector te controleren. Als Hildmand doorslaat, kan hij een deur naar delen van Danehof openzetten. En als de officier van justitie een connectie met Noord en Nørlund Slot vindt, dan zal hij straks struikelen over de zaak van de opgehangen honden en zorgvuldiger kijken naar de betrokkenen van destijds. Met andere woorden: dankzij Kresten Hildmands domme illegale praktijken loopt onze organisatie het risico om in opspraak te komen.’

Hij schraapte zijn keel en legde de twee mappen op de stapel terug.

‘Ik ben van mening dat we met deze twee rapporten een volledig beeld hebben van zowel Kresten Hildmand als officier van justitie Per Eilertsen. Beide analyses vertegenwoordigen een eigen invalshoek met betrekking tot het vinden van een oplossing voor ons probleem.’

De opdrachten waren bijzonder gedetailleerd uitgewerkt. Het materiaal in de twee mappen vormde een heldere analyse van beide profielen.

De ouder wordende aannemer leidde een chaotisch leven en dronk regelmatig veel te veel alcohol. Zijn vrouw en hij hadden een ongewone relatie. Zij was vaak op vakantie en maakte regelmatig stedentrips met vriendinnen, terwijl Hildmand op jacht ging, zijn collectie vintage auto’s oppoetste of de maaltijden die hij liet bezorgen opat terwijl hij televisiekeek en alcohol dronk tot het moment dat hij als een blok in slaap viel. Het contact met de twee volwassen kinderen van het echtpaar was minimaal. Op financieel gebied stonden ze er echter uitstekend voor.

Op een van de opnamen met een verborgen microfoon in de keuken van het stel vertelde Kresten Hildmand zijn vrouw hoe hij over de rechtszaak dacht: hij legde uit dat hij, als hij een deal met de officier van justitie zou kunnen sluiten, alles zou vertellen om strafvermindering te krijgen voor zijn bereidheid om samen te werken. Zijn vrouw had geantwoord dat hij dat zelf moest beslissen, als het bedrijf maar bleef draaien.

Officier van justitie Per Eilertsen, vader van twee tienermeisjes en

zeventien jaar getrouwd met advocaat Line Eilertsen, was Hildmands tegenpool. Hij was eerlijk en van onberispelijk gedrag, was op Langeland geboren en getogen en was behoudend en verstandig, vanaf de inhoud van zijn aandelenportefeuille tot de keuze van zijn schoenen.

Sommige details waren allang bekend, maar er was ook nieuwe, interessante informatie over beide mannen. De officier van justitie zette het volume blijkbaar heel hard en brulde en floot mee met 'Wind of Change' als hij alleen thuis was. Hildmand had een bijbel op zijn nachtkastje liggen en las daar daadwerkelijk in.

Het was belangrijke basiskennis. Hij wilde alles weten over zowel potentiële tegenstanders als vrienden omdat hij de voorschriften moest respecteren: er moest buitengewoon steekhoudende informatie worden verzameld voordat de drie leiders een beslissing konden nemen die zo belangrijk was.

Het was een kwestie van laten leven... of doden.

'Voordat ik mijn mening geef wil ik graag die van jullie horen.' Hij sloeg met zijn vlakke hand op de twee mappen en keek om beurten naar zijn collega's.

'Hoe reageren we op de bedreiging?'